

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ και η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥΣ

ήθη και έθιμα με ειδωλολατρικές ρίζες

με τον ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΤΖΕΛΕΠΗ (04/2018)

1. Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Ο άνθρωπος σήμερα έχει θεσπίσει και καθιερώσει πλήθος θρησκευτικών εορτών. Η Ορθόδοξη και η Καθολική Εκκλησία στο επίσημο **ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ** τους έχουν συμπεριλάβει για να τιμούν και να εορτάζουν πλήθος αποθανόντων αγίων και μαρτύρων του Ιησού Χριστού και έχουν καθιερώσει και μία ειδική ημέρα το χρόνο για να τιμούν τη μνήμη των **«αγίων ΠΑΝΤΩΝ»**, για να εορτάζουν όλους ανεξαιρέτως τους "αγίους" και ειδικότερα αυτούς που δεν αναφέρονται ονομαστικά σε κάποια συγκεκριμένη ημέρα το χρόνο.

Όσοι ασχολούνται με το Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι απόστολοι, οι μαθητές και γενικά ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν τηρούσαν τις εορτές που ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να ακολουθούν και να εφαρμόζουν μέσα στη λατρεία τους, κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά ούτε και είχαν καθιερώσει άλλες εορτές, αφού ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι οι εορτές που ακολουθούν σήμερα τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα χρονολογικά άρχισαν να καθιερώνονται από την εποχή του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και μετά.

Το ερωτήματα που απασχολούν έναν ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι: **«Γιατί** οι εορτές είχαν καθιερωθεί από το Θεό στην Παλιά Διαθήκη, τι συμβόλιζαν και ποια ήταν σημασία τους; **Γιατί** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης έχουν καθιερωθεί πλήθος διαφορετικών εορτών; **Τι** αναφέρει η Αγία Γραφή για τις εορτές αυτές, είναι σύμφωνα με όσα δίδαξε ο Ιησούς και οι απόστολοι; **Πρέπει** να τις τηρούμε, ή είμαστε παραβάτες των εντολών του Κυρίου;»

2. ΟΙ 8 ΕΟΡΤΕΣ ΠΟΥ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο ίδιος ο Θεός είχε καθιερώσει **ΕΠΤΑ ετήσιες εορτές**, που κατά σειρά είναι (1) Πάσχα, (2) Αζύμων, (3) Δράγματος εκ των απαρχών του θερισμού, (4) Πεντηκοστής, (5) Σαλπίγγων, (6) Εξιλασμού και (7) Σκηνοπηγίας και **ΜΙΑ εβδομαδιαία εορτή**, που ήταν η έβδομη ημέρα του Σαββάτου, συνολικά **οκτώ εορτές**: *«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων,*

λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και επέ προς αυτούς, ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, τας οποίας θέλετε διακηρύξει ΣΥΓΚΑΛΕΣΕΙΣ ΑΓΙΑΣ, αὐται εἰναι αι εορταί μου. Εξ ημέρας θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν εἶναι σάββατον αναπαύσεως, συγκάλεσις αγία· ΟΥΔΕΜΙΑΝ εργασίαν θέλετε κάμει· εἶναι σάββατον του Κυρίου εις πάσας τας κατοικίας σας» (Λευιτικό ΚΓ/23:1-4).

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Χριστού. Κατά τη διάρκεια των εορτών δεν γινόταν καμιά απολύτως εργασία, παρά μόνο υπήρχε λατρεία στο Θεό. Ο Θεός λέγει *«αὐται εἶναι αι εορταί ΜΟΥ»*, που φανερώσει τη θεία προέλευσή τους. Ήσαν *«συγκάλεσις αγιαί»*, που σημαίνει ότι οι συμμετέχοντες θα έπρεπε να συμμετάσχουν με **αγιασμό** και **καθαρότητα καρδιάς**. Οι εορτές δεν γινόντουσαν για επικοινωνία των Ισραηλιτών μεταξύ τους, ούτε ήσαν κοινωνικές εκδηλώσεις (όπως γίνεται σήμερα), αλλά ήσαν η συνάντησή τους με το Θεό και έτσι ερχόταν και σε πραγματική "κοινωνία μετ' αλλήλων" (βλ. Α' Ιωάννου Α/1:7). Υπήρχε μια πραγματική ευφροσύνη στις εορτές αυτές, σαν πνευματικό αποτέλεσμα της συνάντησης του λαού με το Θεό (βλ. Δευτερονόμιο Ιζ'/16:11-15, Ησαΐας ΚΕ/25:6, ΞΑ/61:10, Ψαλμός ΡΚΒ/122:1, Λουκάς ΚΕ/25:24, Ματθαίος ΚΒ/22:1-31, Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:9, κλπ).

Κύριο χαρακτηριστικό των επτά ετήσιων εορτών είναι η **ΑΝΑΠΑΥΣΗ του λαού**, γι' αυτό προτάσσεται η μία εβδομαδιαία εορτή του ΣΑΒΒΑΤΟΥ (Λευιτικό ΚΓ:3), η οποία είναι "τύπος" της **αληθινής ανάπαυσης του πιστού** όταν βαπτιστεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού. "ΣΑΒΒΑΤΟ" σημαίνει "ΑΝΑΠΑΥΣΗ" (για το θέμα αυτό διάβασε το βιβλίο των εκδόσεων μας με τίτλο "Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ"). Οι εορτές αυτές ήταν **«σκιά μελλόντων γεγονότων»**, τα οποία όταν θα εκπληρώνονταν, οι εορτές θα έπαυαν να ισχύουν. Από τις 7 ετήσιες εορτές, μέχρι σήμερα (21ος αιώνας) έχουν εκπληρωθεί οι 4 πρώτες και η επόμενη εορτή, η 5^η κατά σειρά, η εορτή των Σαλπίγγων, θα εκπληρωθεί με την αρπαγή της εκκλησίας.

Εκτός από τις παραπάνω 7 ετήσιες εορτές, οι Ισραηλίτες είχαν καθιερώσει και άλλες εορτές, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ**, που σημαίνει ότι, εφόσον δεν θα τις τηρούσαν, δεν θα είχαν καμιά αμαρτία ενώπιον του Θεού. Τέτοιες

εορτές ήταν η **εορτή των Φουρείμ** (βλ. Εσθήρ Θ/9:26-28) και οι **εορτές ορισμένων μηνών**, που αναφέρονται στον Ζαχαρία Η/8:19.

Με το πέρασμα του χρόνου οι «**εορτές του ΚΥΡΙΟΥ**» έγιναν οι «**εορτές των ΙΟΥΔΑΙΩΝ**», έχασαν το θείο σκοπό και το νόημά τους και έγιναν για τους ανθρώπους πανηγύρια, κοσμικές εορτές και ξεροί θρησκευτικοί τύποι, κάτι που πολύ αυστηρά κατακρίνει ο Κύριος, λέγοντας: «*Όταν έρχησθε ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗΤΕ ενώπιόν Μου, τις εξήτησεν εκ των χειρών σας τούτο, ΝΑ ΠΑΤΗΤΕ ΤΑΣ ΑΥΛΑΣ ΜΟΥ; Μη φέρετε πλέον, ματαίας προσφοράς το θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις Εμέ τας ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ και τα ΣΑΒΒΑΤΑ, την ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ, δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν*» (Ησαΐας Α:12-14).

3. **ΑΡΧΑΙΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ και ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ**

Σήμερα ζούμε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ του Ιησού Χριστού και όχι στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ, όλες τις εορτές που είχε θεσπίσει ο ίδιος ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη εκπληρώθηκε ο τύπος τους και δεν εφαρμόζονται πλέον στην μετά Χριστό εποχή, καμιά εορτή πλέον δεν μας επιβάλλει ο Λόγος του Θεού να τηρούμε. Ο απόστολος Παύλος που είναι ο δογματικός απολογητής της χριστιανικής πίστης γράφει: «*Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδεὶς διὰ φαγητόν ἢ διὰ ποτόν ἢ ΔΙΑ ΛΟΓΟΝ ΕΟΡΤΗΣ, ἢ ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ, ἢ ΣΑΒΒΑΤΩΝ, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού*» (Κολοσσαείς Β/2:16-17). Ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του στο σταυρό του Γολγοθά, μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου και κάθε αναγεννημένος γνήσιος πιστός, δεν χρειάζεται πλέον τις εορτές για να έχει μόνο μερικές ημέρες το χρόνο ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ και ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ, αλλά με το αληθινό "σάββατο" στη ζωή του, που είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος του Θεού έχει κάθε ημέρα επικοινωνία με το Θεό μέσα από το πρόσωπο του μοναδικού σωτήρα και μεσίτη Ιησού Χριστού.

Η αποστολική και μεταποστολική εκκλησία δεν τηρούσε καμιά από τις εορτές του νόμου του Μωυσή, ούτε είχε καθιερώσει νέες εορτές, παρά μόνο εφαρμόζε (σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη) σαν "τελετουργικές" πράξεις (1) το «**βάπτισμα στο νερό**» στο όνομα του Κυρίου Ιησού, όχι σε όλους, αλλά μόνο σε όσους αποδέχονταν τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και (2) το «**δειπνο του Κυρίου**» (γνωστό, ως "θεία κοινωνία"), που είναι το αναμνηστικό "πάσχα" των χριστιανών, σαν μαρτυρία ότι ο Ιησούς πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του (άρτος) και το ΑΙΜΑ Του (οίνος) για τις δικές μας αμαρτίες.

Όλες οι εορτές που υπάρχουν σήμερα είναι αποτέλεσμα της φθί-

νουςας πορείας που ακολούθησε η εκκλησία από τον 3ο μ.Χ. αιώνα και αποτελούν προϊόν αναβίωσης αρχαίων δοξασιών που αναμίχθηκαν με τη χριστιανική διδασκαλία. Ο Μέγας Θεοδόσιος, ο τελευταίος αυτοκράτορας της ενιαίας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (379-395 μ.Χ.), ήταν ο πιο σκληρός πολέμιος των ειδωλολατρών, τους οποίους ανάγκαζε δια της βίας να ασπαστούν στο χριστιανισμό, με αποτέλεσμα να φέρνουν μαζί τους τα ήθη και τα έθιμα των θρησκευτικών τους λατρειών. Ήδη ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε προετοιμάσει το έδαφος, καθόσον στην απέραντη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, με το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας το 313 μ.Χ. ήσαν ανεκτές όλες θρησκευτικές δοξασίες, ειδωλολατρικές και χριστιανικές, και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η εκκλησία σταδιακά να μην ακολουθεί την υγιαίνουσα διδασκαλία του Κυρίου Ιησού και των αποστόλων Του. Ο ίδιος ο Κωνσταντίνος, ως γνήσιος Ρωμαίος, γιος του αξιωματικού Φλάβιου Βαλέριου Κωνσταντίνου, κατά τη διάρκεια της αυτοκρατορίας του (306-337 μ.Χ.), όχι μόνο δεν είχε απαρνηθεί τις ειδωλολατρικές δοξασίες του, αλλά ήταν από τους υποστηρικτές της Περσικής λατρείας του Μίθρα και στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. προήδρευσε με το τίτλο του "**Pontifex Maximus**", δηλαδή του **Μεγάλου Αρχιερέα** των ειδωλολατρών.

Το ότι οι σημερινές εορτές είναι αναβίωση αρχαίων λατρευτικών δοξασιών φαίνεται, τόσο από την ονομασία των εορτών αυτών, που μέχρι σήμερα διατηρούν την ειδωλολατρική τους ρίζα (προέλευση), όσο και από το γεγονός ότι σε πλείστες περιπτώσεις ο λατρευτικός χαρακτήρας πολλών "χριστιανικών εορτών", είναι πανομοιότυπος με εκείνων των αρχαίων "ειδωλολατρικών εορτών", όπως:

(1) **ΠΑΣΧΑ:** Το «Πάσχα» στην Αγγλική γλώσσα είναι γνωστό ως «**EASTER**» και στη Γερμανική «**OSTERN**», ονομασίες που έχουν καθαρά ειδωλολατρική προέλευση. «Easter» και «Ostern» είναι το όνομα της σατανικής θεάς που λάτρευαν οι Γερμανικές και Τευτονικές φυλές κατά την Έαρινή Ισημερία, αλλά είναι και το όνομα της θεάς **Αστάρτης** των Φοινίκων, την οποία οι αρχαίοι Έλληνες ταύτιζαν με τη θεά Αφροδίτη και η οποία αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, ως θεά των Σιδωνίων (βλ. Α' Βασιλέων ΙΑ/11:5,33, Β' Βασιλέων ΚΓ/23:13).

«**Πάσχα**» είναι Εβραϊκή λέξη, προέρχεται από τη ρίζα «**πεσάχ**» και σημαίνει «**ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ**» και «**ΠΕΡΑΣΜΑ**», που στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήταν η «προσπέραση» του αγγέλου εξολοθρευτή από τα σπίτια των Εβραίων και δεν θα θανάτωσε τα πρωτότοκα τους και ήτο το «πέραςμα» του λαού Ισραήλ από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία και στη πορεία προς τη Γης της επαγγελίας

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, σαν παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα του Ιησού Χριστού εορτάζουμε το «πάσχα», το οποίο τυπολογικά είναι η "προσπέραση" της κρίσης του Θεού από τα παιδιά Του και το "πέρασμά" μας από τη σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Κυρίου Ιησού, με την τέλεση του «**δείπνου του Κυρίου**», με τη λήψη δηλ. του άρτου και του οίνου (βλ. Α' Κορινθίους, κεφ.ΙΑ'). Αυτό είναι σήμερα το πραγματικό «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουν οι αναγεννημένοι πιστοί: «*Καθαρίσθητε λοιπόν από της ΠΑΛΙΑΣ ΖΥΜΗΣ* (=αμαρτία), *διά να ήσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε ΑΖΥΜΟΙ* (=άγιοι, καθαροί). *Διότι το ΠΑΣΧΑ ημών εθουσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός*» (Α' Κορινθίους Ε/5:7).

(2) ΑΔΩΝΙΣ και ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ: Τα **Αδώνια** ήταν ετήσια γιορτή σε ανάμνηση του θανάτου και της ανάστασης του θεού Άδωνι, που γινόταν σε όλες σχεδόν τις πόλεις της Ελλάδας. Όλο το τελετουργικό του "**επιταφίου**" κατά τη Μ.Παρασκευή, στηρίζεται στο τελετουργικό του θανάτου και της ανάστασης του Άδωνι (Αδώνιδος). Ο ποιητής Θεόκριτος, που έζησε τον 3ο αιώνα π.Χ. και ήταν ένας από τους σημαντικότερους ποιητές της Ελληνιστικής εποχής, περιγράφει με εξαιρετικό τρόπο στο 15ο ειδύλλιό του με τίτλο «**Συρακουσίου ή Αδωνιασταί**» την ατμόσφαιρα της νεκρικής περιφοράς του ξύλινου ομοιώματος του Άδωνι, την ταφή του και την ανάστασή του. Κατά την περιφορά του νεκρικού σώματος του Άδωνι (επιτάφιος), έψαλλαν **ΕΓΚΩΜΙΑ** και **ΘΡΗΝΟΥΣ**, τα οποία περιγράφει λεπτομερώς ο Θεόκριτος στο έργο του «**Επιτάφιος Αδώνιδος**», τα οποία προσαρμοσμένα στη χριστιανική θρησκεία, αποδίδονται στο θάνατο του Ιησού και ψάλλονται κάθε Μ. Παρασκευή ("Η ζωή εν τάφω", "Αι γενεαί πάσαι", "Άξιον εστί", κλπ).

(3) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ: Η εορτή των Χριστουγέννων στις **25 Δεκεμβρίου** εγκαινιάστηκε για πρώτη φορά στη Ρώμη κατά το έτος **354 μ.Χ.** και από εκεί μεταφέρθηκε στην Ανατολή, περίπου το **378-381 μ.Χ.** Πριν εορταζόταν στις **6 Ιανουαρίου**, μαζί με τη βάπτιση του Ιησού (Θεοφάνεια). Αργότερα, περίπου τον **4^ο μ.Χ. αιώνα** μεταφέρθηκε στις 25 Δεκεμβρίου. Αιτία της αλλαγής ήταν ότι οι Ρωμαίοι από τις **17 - 25 Δεκεμβρίου** εόρταζαν τα «**Σατουρνάλια**», προς τιμή του θεού ΚΡΟΝΟΥ (στα Λατινικά ο Κρόνος είναι "Saturnus") και της θεάς ΔΗΜΗΤΡΑΣ, γι' αυτό έκαναν θυσίες χοίρων για την ευφορία της γης, ένα έθιμο το οποίο αργότερα το πήραν και οι «χριστιανοί». Όλοι οι ειδωλολατρικοί λαοί της εποχής εκείνης εόρταζαν στις **25 Δεκεμβρίου** τον Φρυγικό θεό ΑΤΤΗ και τον Περσικό θεό ΜΙΘΡΑ, που είναι ο **θεός Ήλιος**, γιορτή την οποία πήραν αργότερα οι Ρωμαίοι και την ημέρα αυτή την αποκαλούσαν «**DIES NATALIS INVICTI SOLIS**», που

σημαίνει «**Γενέθλια ημέρα του αήτητου Ήλιου**». Τα γενέθλια του θεού Ήλιου μετατράπηκαν αργότερα σε γενέθλια του Υιού του Θεού.

(4) Εορτασμός ΚΥΡΙΑΚΗΣ ή ΣΑΒΒΑΤΟΥ: Ο εορτασμός της έβδομης ημέρας του **ΣΑΒΒΑΤΟΥ** της Παλαιάς Διαθήκης, ουδέποτε μεταφέρθηκε στην **ΚΥΡΙΑΚΗ**, πρώτη ημέρα της εβδομάδας στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Οι ειδωλολάτρες αποκαλούσαν την **πρώτη ημέρα** της εβδομάδας (τη σημερινή Κυριακή) ημέρα του θεού Ήλιου και στα Λατινικά την ονόμαζαν «**DIE DOMINICA**», που κατά γράμμα σημαίνει «**ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**», ορολογία την οποία αργότερα χρησιμοποίησαν και οι εκκλησιαστικοί πατέρες για λόγους σκοπιμότητας, δηλ. για να προσελκύσουν στη χριστιανική πίστη τους ειδωλολάτρες. Η ονομασία αυτή έχει επικρατήσει μέχρι και σήμερα σε διάφορες γλώσσες του κόσμου, όπως στην Αγγλική γλώσσα η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάζεται «**SUN-DAY**» (=Ημέρα του Ήλιου), ή στη Γερμανική «**SONG-TAG**» (Sonne=Ήλιος και Tag=Ημέρα). Επίσης το Σάββατο (7^η ημέρα της εβδομάδας) στην Αγγλική ονομάζεται «**SATURDAY**» (=Ημέρα του Σατούρνου, δηλαδή του Κρόνου).

(5) Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ: Στη μητέρα του Κυρίου Ιησού, που η Βίβλος την ονομάζει η κεχαριτωμένη και ευλογημένη ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες, της έχουν δώσει ονομασίες και τίτλους που ανήκουν σε αρχαίες θεότητες. Η Βαβυλώνια θεά **Σεμίραμις**, έφερε τον τίτλο «**η βασίλισσα των ουρανών**» και αυτό το βλέπουμε και μέσα στην Αγία Γραφή (βλ. Ιερεμίας ΜΔ/44:17-19). Η Σεμίραμις είναι μέλος τριαδικής θεότητας (σύζυγος του **Νεμβρώδ** και μητέρα του **Θαμμούζ**) είχε διάφορα ονόματα και συνήθως εικονίζεται μαζί με το γιο της. Οι αρχαίοι λαοί άρχισαν να λατρεύουν «**τη Μητέρα και το Γιο**», μία λατρεία που μεταφέρθηκε από τον 3^ο αιώνα μ.Χ. και στο χριστιανισμό και πλέον αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της σύγχρονης λατρείας του. Τη λατρεία της Σεμίραμις, τους τίτλους της και τις ιδιότητές της, στη χριστιανική περίοδο, τα βρίσκουμε όλα συγκεντρωμένα στο πρόσωπο της Μαριάμ. **Αντί** ο άνθρωπος την αγνή κόρη της Βηθλεέμ, την αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, την κεχαριτωμένη και ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών, να της αποδίδει την πρέπουσα τιμή και σεβασμό, όπως πρέπει και σε όλους του αγίους, **αντί** να προσπαθεί να της μοιάσει στην αγιότητα και στην καθαρότητα, την υποβιβάζει, ταυτίζοντάς της με αρχαίες θεότητες. Ο τίτλος και μόνον που της αποδίδουν «**ΠΑΝ-αγία**», δηλαδή «**αγία πάντων**», είναι τίτλος ανώτερος και από τον τίτλο που έχει ο ίδιος ο Θεός, ο παντοκράτωρ, ο Κύριος των δυνάμεων, αυτός που δημιούργησε το σύμπαν ολόκληρο, ο οποίος μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή δεν

αποκαλείται ούτε μία φορά «πανάγιος», αλλά παντού βλέπουμε να έχει τον τίτλο «άγιος» (βλ. Ησαΐας 57:3, κλπ).

(6) ΕΟΡΤΕΣ ΑΓΙΩΝ και ΜΑΡΤΥΡΩΝ: Οι ειδωλολάτρες όταν ασπάζονταν το χριστιανισμό από φόβο, για να μη θανατωθούν, έφερναν μαζί τους τα ήθη και τα έθιμά τους, τα οποία με την πάροδο του χρόνου αλλοίωσαν το καθαρό μήνυμα του ευαγγελίου, με ολέθρια αποτελέσματα, τα οποία μας ακολουθούν μέχρι σήμερα και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό: Δεν προσκυνάμε πλέον το θεό Ποσειδώνα σαν **προστάτη της θάλασσας**, αλλά τον άγιο Νικόλαο, όχι τον Άρη σαν **θεό του πολέμου**, αλλά την αγία Βαρβάρα, την αγία Ειρήνη και τον άγιο Μηνά, σαν προστάτες στρατού και αστυνομίας, όχι τη θεά Αφροδίτη, σαν **θεά της αγάπης και του έρωτα**, αλλά τον άγιο Βαλεντίνο και το ζευγάρι Ακύλα και Πρίσκιλλα, όχι την Ασάρτη σαν **βασιλίσα των ουρανών**, αλλά την αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, όχι τη θέα Ήρα σαν **τη θεά της γονιμότητας**, αλλά την Ειρήνη της Χρυσοβαλάντου και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Όπως στην αρχαιότητα κάθε πόλη είχε μία θεότητα για προστάτη (πχ η Αθήνα είχε τη θεά Αθηνά), το ίδιο και στη χριστιανική περίοδο κάθε πόλη έχει και τον πολιούχο προστάτη αγίο της (πχ. η Πάτρα τον άγιο Ανδρέα, η Θεσσαλονίκη το άγιο Δημήτριο, κλπ, κλπ), που όπως μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού στο βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, δεν πρόκειται για τους πραγματικούς αγίους, αλλά για πρίγκιπες του σκότους, που έχουν πάρει τα ονόματα των αγίων του Κυρίου (βλ. Δανιήλ 1:13, κλπ). Όλοι οι άγιοι της πίστης μας, βρίσκονται μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού στον ουρανό. Εμείς πρέπει να τους αγαπάμε, να τους τιμάμε, να τους ευλογούμε και να προσπαθούμε να τους μιμηθούμε, να ακολουθήσουμε το υπόδειγμά τους που ήταν ο Ιησούς Χριστός και όχι να τους μειώνουμε και να τους ταυτίζουμε με ψεύτικες αρχαίες θεότητες, πρέπει να τους δίνουμε τη σωστή θέση στην καρδιά μας, όπως αρμόζει σε αγίους του Θεού.

(7) ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ: Η περίοδος του εορτασμού των αποκριάτικων εκδηλώσεων διαρκεί 3 εβδομάδες (αρχίζει από την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίους και τελειώνει με την Κυριακή της Τυρινής. Η περίοδος της Σαρακοστής διαρκεί 7 εβδομάδες, αρχίζει από την επομένη της Κυριακής της Τυρινής και τελειώνει την Κυριακή του Πάσχα. Στην περίοδο της αποκριάς υπάρχει **ΞΕ-ΦΡΕΝΟ ΓΛΕΝΤΙ** (=χωρίς φρένες), στο οποίο οι συμμετέχοντες δεν αποστερούν τους εαυτούς τους από τίποτα. **Όλα επιτρέπονται:** Οι ηθικοί κανόνες αναστέλλονται, τα ταμπού, οι φόβοι και οι απαγορεύσεις παραμερίζονται και όλες οι εκτροπές επιτρέπονται. Απαραίτητη προϋπόθεση

των καρναβαλικών εκδηλώσεων είναι ο **ΧΟΡΟΣ** και κυρίως η **METAMΦΙΕΣΗ** (μασκαράδες, μπούλες, γιανίτσαροι, κλπ). Οι καρναβαλικές εκδηλώσεις τελειώνουν την «Κυριακή της Τυρινής» με την παρέλαση αρμάτων, με τιμητική την παρέλαση του «**Βασιλιά Καρνάβαλου**», που συνήθως εικονίζεται ο Βάκχος, ο Θεός του κρασιού, που είναι η αντιπροσώπηση του Διαβόλου προ Χριστού (αρχαιότητα).

Όλες οι καρναβαλικές εκδηλώσεις έχουν καθαρά **ειδωλολατρική προέλευση** και είναι αναβίωση αρχαίων δοξασιών και λατρειών, όπως είναι: **ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ** (γλέντια και λατρεία των νεκρών. Σήμερα είναι και τα «ψυχο-Σάββατα»). **ΔΙΟΝΥΣΙΑ** (3ήμερη λατρεία του Διόνυσου, των σατύρων και των νεκρών), **ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ** (προς τιμή της θεάς Δήμητρας και της Περσεφόνης, με χαρακτηριστικό της λατρείας η βωμολοχία). Αν και η επίσημη Ελλαδική εκκλησία δεν είναι υπέρ των καρναβαλικών εκδηλώσεων, όλο το "χριστεπώνυμο" πλήθος συμμετέχει σύσσωμο και ενεργά στις εκδηλώσεις αυτές, ταυτίζεται και γίνεται "ένα" με αυτές, τις ημέρες εκείνες ζει μόνο για τη διασκέδαση. Στις εκδηλώσεις αυτές συμμετέχουν ακόμα και συνειδητοί πιστοί, που έχουν δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα (βέβαια ελάχιστοι στον αριθμό) και αυτό το κάνουν, **είτε** από πνευματική άγνοια, **είτε** γιατί οι ίδιοι ζουν μια πνευματικά χλιαρή ζωή και δεν έχουν τη δύναμη να πάνε ενάντια στο ρεύμα και στο σύστημα του κόσμου, **είτε** επιτρέποντας τα παιδιά τους να ντυθούν "μασκαράδες", γιατί δεν μπορούν αυτά να ξεχωρίζουν από τους συμμαθητές τους, **είτε** γιατί το τίμημα είναι βαρύ να χαρακτηριστούν οπισθοδρομικοί, αντικοινωνικοί και ιδιόρρυθμοι.

4. Ο ΤΡΟΠΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Οι εορτές που σήμερα έχουν καθιερωθεί, εφόσον δεν έχουν θεσπιστεί από τον Ιησού και τους αποστόλους, **ο άνθρωπος δεν έχει καμιά υποχρέωση να τις τηρεί.** Βλέπουμε όμως, ότι στις περιπτώσεις που οι άνθρωποι συμμετέχουν στις εορτές αυτές, πολλές φορές ταυτίζονται πλήρως με το σύστημα και τις καταστάσεις που τις έχουν δημιουργήσει, με αποτέλεσμα να είναι δέσμιοι των καταστάσεων αυτών, που έμμεσα ή άμεσα αντικατοπτρίζουν την ηθική και πνευματική πτώση του ανθρώπου, ο οποίος έχει μεν τη *«μορφή ευσεβείας, αλλά αρνείται της δύναμη αυτής»* (Β' Τιμόθεου 3:5), παρουσιάζεται δηλαδή σαν θρησκευόμενος, σαν πιστός, αλλά τα γεγονότα και οι καταστάσεις τον διαψεύδουν. Οι εορτές σήμερα, όπως εορτάζονται από τον άνθρωπο, δεν έχουν καμιά σχέση **με τον τρόπο εορτασμού που ο Θεός είχε διατάξει στο λαό Του** στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Είναι καθαρά κοινωνικές και κοσμικές εκδηλώσεις, με ένα όμορφο και ευπαρουσίαστο θρησκευτικό περιτύλιγμα. Παραδείγματα

μέσα από την καθημερινότητα έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(1) Όταν κάποιος έχει την **ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ του**, η ημέρα εκείνη είναι ημέρα **αργίας** από την εργασία του, είναι ημέρα **επισκέψεων και δώρων**, είναι ημέρα **κούρασης και ταλαιπωρίας** και είναι μια ακόμα ευκαιρία για να ανανεώσει τις **δημόσιες σχέσεις του**. Η εορτή γι' αυτόν είναι μία κοινωνική εκδήλωση και ταυτόχρονα μια κοινωνική υποχρέωση, που εάν δεν την τηρήσει, το πιο πιθανόν είναι να έχει την κατακραυγή από το περιβάλλον του, με τη δημιουργία πολλών αρνητικών σχολίων, όπως ότι είναι αγενής ή αντικοινωνικός ή φανατισμένος θρησκευτικά, ή οπισθοδρομικός, κλπ, κλπ.. Οι εορτές, όπως έχουν σήμερα καθιερωθεί, δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με αυτό που ο Θεός είχε διατάξει να γίνεται στις δικές Του εορτές, δηλαδή να υπάρχει αγιασμός και καθαρότητα ενώπιόν Του. Οι εορτές στην Παλαιά Διαθήκη ήταν "άγιες συγκαλέσεις" και δεν γινόταν καμιά εργασία, αλλά αφιέρωναν την ημέρα εκείνη αποκλειστικά και μόνο στο Θεό. Εάν επίσης ρωτήσουμε τον "εορτάζοντα", να μας πει λίγα λόγια για τη ζωή του αγίου, του οποίου το όνομα φέρει, το πιο πιθανό είναι να μας κοιτάξει με αμηχανία και απορία και να ισχυριστεί ότι *"αυτά είναι για τους παπάδες"* και αυτός ο άνθρωπος θεωρεί τον εαυτό του ότι είναι ένας *"καλός και ευσεβής χριστιανός"*.

(2) **Στις μεγαλουπόλεις και στις κωμοπόλεις**, στους χώρους γύρω από τον ιερό ναό που εορτάζει, γίνονται εμποροπανηγύρεις για τρεις συνεχείς ημέρες, όπου οι διάφοροι έμποροι (είτε είναι άθεοι, είτε είναι χριστιανοί των τύπων και της "ταυτότητας", είτε είναι αδιάφοροι, είτε είναι θρησκευόμενοι) για ΝΑ ΤΙΜΗΣΟΥΝ τον "άγιο" του οποίου η μνήμη τιμάται στον εκεί ναό, γεμίζουν τις τσέπες τους με τον "Μαμώνα", που είναι **ο θεός τους χρήματος**. Ο Ιησούς, όταν έκαναν το ίδιο και οι ομοεθνείς Του έμποροι στο ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ, πήρε ένα μαστίγιο και με θεία οργή για τη βεβήλωση του ναού, τους πέταξε έξω. Αυτό που έκανε ο Ιησούς έχει τυπολογικό συμβολισμό για το κάθε γνήσιο παιδί του Θεού: Όπως ο ίδιος έδιωξε τους εμπόρους και τιςπραμάτειες τους (ζώα, είδη, κλπ) από τον **επίγειο ναό της Ιερουσαλήμ**, έτσι και εμείς πρέπει να διώξουμε μέσα από το **ναό της καρδιάς μας** ότι βεβηλώνει τον άγιο ναό του Θεού που είναι σώμα μας (βλ. Α' Κορινθίους Γ/3:17, Β' Κορινθίους ζ'/6:16, κλπ).

(3) **Στην επαρχία** στις προηγούμενες κυρίως δεκαετίες όταν εόρταζε ο τοπικός ιερός ναός, εκτός από τις γνωστές εμποροπανηγύρεις γινόταν προς τιμή του αγίου και πανηγύρι με μουσικά όργανα, όπου αντί να ακούγονται τραγούδια δοξολογίας και λατρείας προς το Θεό,

ακούγονταν τραγούδια με περιεχόμενο που δεν συνάδει με τη χριστιανική πίστη και διδασκαλία (**για παράδειγμα** ..."βρε μελαχρινάκι, με πότισες φαρμάκι", ή "για το χατίρι σου μπεμπέκα μου, απόψε θα το σκάσω από τη γυναίκα μου", ή "έβαλε ο διαβολάκος την ουρά του πάλι και μου πήρε το μυαλό μέσα από το κεφάλι", κλπ, κλπ.). Οι συμμετέχοντες μεθάνε από το πολύ πιωτό, πληρώνουν "έξτρα" την ωραία τραγουδίστρια, σπάνε μπουκάλια για να κάνουν το κέφι τους και στο τέλος πηγαίνουν στο σπίτι με ένα βαρύ κεφάλι, με άδεια την τσέπη και με ήσυχη την συνείδηση ότι "εόρτασαν" τον άγιο, όπως το απαιτούσε η ημέρα. Αυτά τα πανηγύρια, που γινόντουσαν σε διάφορους δημόσιους χώρους, λόγω της μεγάλης αλλαγής της κοινωνικής δομής τείνουν να εκλείψουν, αλλά έχουν αντικατασταθεί από μικρότερες ομάδες που κάνουν τους εορτασμούς και τα γλέντια σε σπίτια ή σε δημόσια κέντρα, αλλά τώρα γίνονται πιο συχνά. Αυτό όμως μας διδάξε ο Ιησούς να κάνουμε; Έτσι τιμάμε τους αγίους Του, που έδωσαν τη ζωή τους για την πίστη τους; Αυτά έκαναν οι απόστολοι και οι μαθητές του Ιησού και γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία;

Πολλές περιπτώσεις θα μπορούσαμε να αναφέρουμε για τον τρόπο που ο άνθρωπος εορτάζει τις εορτές, έχοντας απομακρυνθεί από τις αλήθειες της Αγίας Γραφής. Ο Θεός έδωσε τις εορτές στην Παλαιά Διαθήκη για ένα συγκεκριμένο σκοπό, τις έδωσε για να απεικονίσει μια μελλοντική κατάσταση, η οποία όταν θα εκπληρωνόταν, θα έπαυε η τέλεση της εορτής. Η τελευταία εορτή που έχει εκπληρωθεί είναι της Πεντηκοστής (η 4η κατά σειρά από τις 7 ετήσιες εορτές του Κυρίου) και με τη μελλοντική αρπαγή της νύμφης εκκλησίας θα εκπληρωθεί και η 5η κατά σειρά εορτή των Σαλπίγγων.

5. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΣΟΥ ΘΕΣΗ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ο ειλικρινής άνθρωπος που αγαπά τον Θεό, που θέλει να γνωρίζει την αλήθεια και να είναι μέσα στο θέλημά Του, θα πρέπει να πάρει μια υπεύθυνη θέση απέναντι σε όλα αυτά. Δεν πρόκειται, όσες προσπάθειες και να κάνει να αλλάξει τον κόσμο, γιατί ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι ο Διάβολος είναι *«ο πλανών την οικουμένην όλην»* (Αποκάλυψη ΙΒ/12:9), είναι **ο θεός και ο άρχοντας του κόσμου τούτου**, που ενεργεί επάνω στους υιούς της απείθειας (βλ. Β' Κορινθίους Δ/4:4, Ιωάννης ΙΒ/12:31, ΙΔ/14:30, Εφεσίους Β/2:2, Ε/5:6, κλπ) και εφόσον ο Διάβολος έχει κάτω από την εξουσία του και την κυριαρχία του τον κόσμο ολόκληρο, αυτό σημαίνει ότι και όλα τα συστήματα (θρησκευτικά, κοινωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, κλπ) βρίσκονται κάτω από το δικό του έλεγχο. Κατά συνέπεια, όλες οι εορταστικές εκδηλώσεις, πριν και μετά το Χριστό φέρουν τη δική του σφραγίδα, απλά οι ονομασίες αλλάζουν.

Τον κόσμο ο άνθρωπος δεν μπορεί να τον αλλάξει, **αλλά μπορεί να αλλάξει ο ίδιος**, να αλλάξει τον εαυτό του. Ο Θεός θέλει να αποχωριστεί από όλα αυτά, να γίνει "φως" μέσα σε μια γενιά σκολιά και διεστραμμένη και να λάμπει ως φωστήρας μέσα στον κόσμο (Φιλιππησίους Β/2:15). Η πρόσκληση που κάνει ο Κύριος Ιησούς δεν είναι "γενική", αλλά είναι "ατομική-προσωπική", γιατί Αυτός πέθανε προσωπικά **για μένα** και **για σένα**. Ο άνθρωπος που πραγματικά αρέσκεται να εκτελεί το θέλημα του Θεού και να υπακούει στο Λόγο Του οφείλει να αποχωριστεί από όλα αυτά και τότε θα πλημμυρίσει η ζωή του από τη δόξα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού. Αυτό είναι μια εντολή του Λόγου του Θεού και ο αληθινά πιστός θα πρέπει να βγει έξω από όλα τα θρησκευτικά συστήματα, που έχουν τη σφραγίδα του "άρχοντα του κόσμου τούτου", που είναι ο "πατέρας του ψεύδους" και να μην συκοινωνεί με τα άκαρπα και αμαρτωλά έργα του κόσμου, δεν πρέπει να παίρνει μαζί του ούτε και τα "καλά" τους έργα, γιατί είναι πλέον μολυσμένα: **«ΕΞΕΛΘΕΤΕ εκ μέσου αυτών και αποχωρισθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθή, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και υιογατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»** (Β' Κορινθίους 5/6:17-18).

Πρέπει, εφόσον ομολογούμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού, να μην ταυτιζόμαστε και να μη συμμετέχουμε στα λατρευτικά συστήματα του κόσμου, γιατί εκούσια ή ακούσια γινόμαστε **"εχθροί του Θεού"**, αλλά επειδή ο Κύριος βλέπει την καρδιά μας που επιθυμεί να Τον ευαρεστεί και επειδή είναι αγάπη, μακροθυμεί και περιμένει την αλλαγή πορείας της καρδιάς μας. Όταν όμως γνωρίζουμε την αλήθεια και δεν την τηρούμε, τότε θερίζουμε από τους καρπούς της ανυπακοής μας. Η Βίβλος είναι πολύ αυστηρή σε αυτό και μας προειδοποιεί να μην ερωτοτροπούμε με τον κόσμο και να είμαστε πνευματικά μοιχοί: **«Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν εξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα του Θεού; όποιος λοιπόν θελήσει να είναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται»** (Ιάκωβος Δ/4:4). Τα λόγια αυτά είναι συγκλονιστικά και πρέπει να αναλογιστούμε σε ποια κατηγορία θέλουμε να ανήκουμε. Θέλουμε να είμαστε **"φίλοι του κόσμου και εχθροί του Θεού"** ή να είμαστε **"φίλοι του Θεού και εχθροί του κόσμου;"**

Πιστεύω ότι ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να προβληματιστεί με όσα βλέπει να γίνονται κατά τη διάρκεια των εορτών, **ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΘΕΣΠΙΣΕ Ο ΘΕΟΣ**, να πάρει σωστή θέση ενώπιον του Θεού και να σταματήσει να είναι "φίλος του κόσμου" και να γίνει "φίλος του Θεού". **Θα έχεις -αγαπητέ αναγνώστη- τη δύναμη να αλλάξεις πορεία και να**

απορρίψεις το ειδωλολατρικό σύστημα που επικρατεί κατά τη διάρκεια των εορτών, ή θα φοβάσαι την καταφρόνια και την απόρριψη του κόσμου; Μην ξεχνάς ότι στη ζωή μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με πολλές κρίσιμες αποφάσεις, που όταν κάνουμε τη σωστή ή λάθος επιλογή, αυτό μας συνοδεύει σε όλη την υπόλοιπη ζωή μας. Στα πράγματα όμως του Θεού, εάν κάνεις το λάθος, αυτό θα σε συνοδεύει **σε μια αιωνιότητα**, είτε εσύ πιστεύεις πως υπάρχει άλλη ζωή, είτε όχι, δεν πρόκειται να αλλάξει την πραγματική κατάσταση που η Βίβλος περιγράφει. Ο Λόγος του Θεού είναι **ΝΑΙ** και **ΑΜΗΝ**, η εκλογή είναι δική σου. Σε προτρέπω, όταν θα είσαι μόνος στο σπίτι σου, να γονατίσεις και με ταπεινή καρδιά να εκζητήσεις τον Ιησού να έρθει στη ζωή σου. Πες Του με απλά λόγια:

«Κύριε Ιησού, ξέρω ότι δεν ακολουθούσα το θέλημά Σου και είχα άγνοια του Λόγου Σου, του ευαγγελίου Σου. Από μικρή ηλικία είχα οδηγηθεί έξω από την αλήθειά Σου και τώρα βλέπω ότι υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου.

Αν όλα αυτά που διάβασα για τις εορτές είναι η αλήθεια, θέλω Εσύ να μου αποκαλυφθείς προσωπικά, να με οδηγήσεις με το Πνεύμα Σου σε όλη την αλήθεια και να αρχίσω να γιορτάζω μαζί Σου κάθε ημέρα, γιατί με τη δική Σου παρουσία στη ζωή μου κάθε ημέρα θα είναι άγια και ευλογημένη ενώπιόν Σου.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "χριστούγεννα", γιατί Εσύ γεννήθηκες για μένα, για να με λυτρώσεις από την αμαρτία και το Διάβολο.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "πάσχα", γιατί Εσύ πήρες τη δική μου θέση επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, έπρεπε εγώ να πεθάνω και να πληρώσω το τίμημα των αμαρτιών μου.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "σάββατο"(=ανάπαυση), γιατί το Πνεύμα Σου θα αναπαύεται μέσα μου και θα με οδηγήει σε όλη την αλήθεια, ώστε να μην εκκλίνω από το θέλημά Σου..

Σε ευχαριστώ Κύριε Ιησού, γιατί πιστεύω ότι Εσύ θα κάνεις πολύ περισσότερα απ' ότι ζήτησα, ξέρω ότι Εσύ είσαι ΦΩΣ και εγώ θα περπατώ μέσα στο ΦΩΣ Σου.....»

© COPYRIGHT 04/2018 - **ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ**

Τηλ. επικοινωνίας: 694 - 49 21 318 ❖ **E-MAIL:** filadelfos02@hotmail.com

FACEBOOK: [Alkiviadis Tzelepis](https://www.facebook.com/AlkiviadisTzelepis) ❖ **SITE:** www.AlkiviadisFiladelfos.com

YOUTUBE: [FiladelfosChannel 1 & 2, Filadelfos TVmusic, Filadelfos Films](https://www.youtube.com/channel/UC...)